

[Erik Eriksen.]

en mild kornordning fremfor at få arbejdskrig, ligesom en voldgift kunne medføre, at vi bagefter kom til at lave en kornordning.“

Det er fiskeriministerens forklaring.

Resultatet blev da så også, at der med lodder og trisser blev opnået enighed i organisationerne om det, vi nu kender.

Når jeg har overvejet disse problemer, synes jeg næsten, at jeg har kunnet høre en skarp stemme hæve sig til advarsel og til forsvar for folketingets anseelse. Jeg har kunnet se pegefingern hævet af den mand, som i efterkrigsårene har følt sig kaldet til at værne parlamentarismen mod magtfuldkomne regeringer og voksende indflydelse udefra.

Men det var kun syner. Der er ikke kommet en lyd fra og ikke hævet nogen pegefingern af den tidligere så ihærdige hr. Bertel Dahlgaard. Nu er han nemlig ikke længere den ærede ordfører for det radikale parti; nu er han den højtærede økonomiminister i en regering, som på mange punkter i disse dage handler ilde med folketingets anseelse, og heri må man vel søge årsagen til den før så sjældne, nu så hyppige tavshed. At man så i den forbindelse lægger alle regeringens synder over på den højtærede formand, kan jeg for så vidt kun beklage.

Den saglige værdi af landbrugslovgivningen kan kun fremtiden vise. Jeg skal ikke lægge skjul på, at personlig tvivler jeg meget på den. Men der er noget i hele problemstillingen, der ængster mig. I de sidste år er der sket en betydelig lønudjævning mellem byarbejde og landbrugsarbejde — om jeg må sige det sådan. Som udviklingen har formet sig, kunne landbruget ikke følge med, men måtte sige nej til kravene om nedsættelse af arbejdstiden og forhøjelse af arbejdslønnen, fordi nogle af dets varer sælges til katastrofalt lave priser. Det er på denne baggrund, at staten kommer ind i billedet. Når landbruget skal have denne støtte, er regeringens motiv, at fagforeningerne skulle have deres fordringer opfyldt. Dette åbner vide perspektiver. Jeg skal senere vende tilbage dertil.

Jeg vil her sige nogle ord om regeringens økonomiske politik i øvrigt. Det er min opfattelse, at der er ved at være enighed

om at bedømme den økonomiske situation uden større optimisme. Der foreligger ingen sikre holdepunkter for, at den amerikanske nedgangskonjunktur er ophørt, og meget afhænger vel af ro eller uro i storpolitikken. Men håbet om en snarlig og omfattende opgangsbevægelse er ikke stort. Endnu stiger Amerikas import og vor eksport dertil. Men et og andet tyder på, at i hvert fald vor eksport er ved at tabe fart. I England, Vesttyskland, Norge, Sverige og en række andre lande konstateres ikke blot den såkaldte afmatning af højkonjunktoren, men også en stigning i arbejdsløsheden. Ganske vist er der endnu ikke tegn til, at denne amerikanske depression er begyndt at smitte af på Vesteuropas økonomi, men flere og flere frygter, at disse virkninger snart kan melde sig. Også de ulykkelige hændelser i Frankrig kan i flere henseender skabe store vanskeligheder for Vesteuropa, ja, for hele den fri verden.

Herhjemme er der et stort lyspunkt: den kraftige stigning i valutareserven. Men det tegner sig unægteligt meget usikkert, om vi kan vente fortsat fremgang. Personlig er jeg meget tvivlende. Så glædelige eksporttallene for marts end var, er det nok så sandsynligt, at januartallene vil danne mønster for den nærmeste fremtid. Forholdet er jo det, at vor eksports stigning bliver stadig mindre, og det skyldes ikke blot det stærke fald i landbrugets priser, men også, at den økonomiske udvikling i andre lande og i forbindelse hermed den hjemlige politik gør det stedse vanskeligere for vor industri at finde afsætning uden for landets grænser. Den faldende aktivitet herhjemme og måske trods alt ikke mindst et lagerforbrug har bevirket en stor nedgang i indførslen, men jeg gentager: det er vel tvivlsomt, om denne udvikling vil fortsætte i samme tempo. Dertil kommer, at vor skibsfart, som i høj grad har bidraget til valutafremgangen, efterhånden må forny sine kontrakter til væsentlig lavere fragtrater end de hidtil gældende. Dette vil i sig selv bevirke en mærkbar nedgang i valuta-indtægterne. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at vi har den glædeligste del af valuta-udviklingen bag os.

Må jeg have lov til at sige, at den seneste pengepolitiske udvikling peger i samme retning. Det forekommer mig bemærkelses-